

עדנה שלנו

לקט מתוך קבוצת הווטסאפ של 'כיתת אייל' 22.9.2020:

רותי חצור גידליזון

שוב חדשות עצובות, עדנה, המטפלת המיתולוגית שלנו, הלכה הבוקר לעולמה.

טליה ארנסט אלישיב

חדשות עצובות מאוד.....מטפלת אהובה ואוהבת....יהי זיכרה ברוך

נעמי רחמני קולמן

זה חלק בלתי נמנע מחיינו ולמרות זאת, עצוב בכל פעם מחדש.... את החיוך של עדנה אזכור תמיד.... חיוך עם עדנה 🌸

מרב ארנברג איתם

ברוך דיין אמת. את כל השירים הישנים חבים לה.

רותי חצור גידליזון

כל כך נכון, באחד הביקורים האחרונים שלי אמרתי לה את זה וזה שימח אותה מאוד.

עודד אבידור

כן, עצוב מאוד, בשנים האחרונות היא הייתה השותפה לשולחן של אמא שלי בבית יונתן והיא שמחה תמיד כשהזכרתי לה את החוויות של כיתת איל. גם היה מרגש לראות עד כמה אלק היה מסור אליה וטיפל בה כל כך יפה. אתם זוכרים שכשהיא נסעה לשליחות עשינו הצגה לכבודה? נדמה לי ששלומית כתבה את כל השירים.

טליה שיין מרקוביץ

עצוב 😞 אני זוכרת שהיא לימדה שיעור זימרה 😊

שלומית עדר ליפשיץ

כל כך חבל. אם כי צפוי כפי שכתבה נעמי.. עודד לא זכור לי כלל מה שכתבת. להלוויה משערת שלא יהיה ניתן להגיע.. אני רוצה לכתוב עליה כמטפלת שלנו בדברי הכפר. חשבתי לצטט את הקטעים שפה וגם רשימת שירים. אני זוכרת רק

איי גזומבה זומבה זומבה

עלי עיין שוקקה (עם ה'בוז' העליז)

איזה עוד שירים לימדה?

מרב ארנברג איתם

שלומפ לפחות איזה שלושים שירים!. צריך לקחת ספר שירי סוכנות וטראי שאת כולם לימדה.

פה בארץ חמדת אבות, שורו הביטו וראו, מעל להרים גולשים עדרים,

אנו אנו הפלמח, ישושון מדבר וציה ותגל ערבה,

ופרצת ופרצת ימה וקדמה

וה-השיר שכל ילדיי מכירים כמובן - ארצה עלינו.....כבר חרשנו וגם

זרענו.....אבל עוד לא קצרנו

לילה הנני שומר, גשם שלג רוח סערה. לך לך למדבר הצוקים יריעו,

על חומותייך הפקדתי שומרים, הנה מה טוב ומה נעים

דוד מלך ישראל, חיי חיי וקיים. ויניקה ויניקה דבש מסלע. נתנו אסמנו בר

אפשר לומר שיחד עם מקס, עדנה השלימה לנו הרבה מהידע המוסיקלי שלנו.

אמנון המאירי

כן המטפלת המסורה של כיתת אייל האגדית.

עדנה נהגה לומר לי בילדותי בכיתת אייל, לפני שהיא הזרימה לי כף גדולה של שמן קיק למעמקי גרוני "אמנון יש לך אוזניים כל כך גדולות, איך זה שאתה לא שומע למה שאני אומרת לך?"

תשובתי תמיד היתה "אני שומע, אני פשוט אינני מקשיב!"

תנחומי למשפחת קולינס.

תוספת אישית:

עדנה הייתה מטפלת של כיתת אייל בין השנים 1960 ל- 1965 יחד עם צוות מנצח שכלל את אדם בן-חנוך המורה, המטפלת בלה דייזיס מהוותיקים, ועדנה - מטפלת חדשה שרק הגיעה לקיבוץ. האופי העליז, החם, הלעיתים קולני, אך בעיקר צחקני ויצירתי של עדנה, הפך אותה מהר מאד למטפלת דומיננטית שגם הייתה מעורבת בהוראה: יצאה איתנו לטיולים השבועיים ולימדה אותנו שירים. בזכותה הפכנו לקבוצה שאהבה מאד לשיר.

תפקיד המטפלת בתקופת הלינה המשותפת כיסה את כל תחומי החיים - החל בהשכמה, האכלה, הלבשה, בריאות פיזית ונפשית וכלה בחינוך להרגלי שולחן, לנימוסים, לניקיון אישי ולעבודה. מגע יום יומי ואישי ובמשך שעות רבות, בחיור, בחמימות אנושית ובגישה תומכת, אמפטית ומעצימה. לכן הקשר שנוצר ביני ובין עדנה היה חזק במובנים מסוימים יותר מהקשר שהיה לי עם אמי! וכך היה הקשר בינה לבין כל אחד מ- 21 הילדים בקבוצה! לדוגמה, כשהייתי צריכה, לאסוני, להתחיל ללבוש חזייה הייתה זו עדנה ששיכנעה אותי ואף ליוותה אותי בכל התהליך המביך במחסן הבגדים.

הקשר עם עדנה נשאר בלבי גם כיום 55 שנים לאחר שסיימה להיות המטפלת שלי. קשר שמהותו חמימות ושמחה

יהיה זכרה ברוך

שלומית עדר ליפשיץ

